

som jeg ikke troer, Regjeringen har havt tilstrækkelig Anledning til at vente. Jeg skal saaledes paa det Allerindstændigste anmode det høie Thing om at stemme for det af den ærede Ordfører anbefalede Forslag.

J. J. Christensen: Hvorledes man end vender og dreier Sagen, maae vi Alle være enige, om at her kun er Tale om et Billigheds-spørgsmaal, idet det jo naturligtvis ikke af de vedkommende Pensionister kan gjøres gjældende, at de have noget løberrettiget Krav paa at faae saa høi en Pension, som i Lovforslaget er foreslaaet. Men naar man saaledes staaer og i denne Sag maa staae ikke paa Rets- men paa Billigheds-Standpunktet, har man jo to Sider at tage i Betragtning. Man har baade at tage Hensyn til Statskassen — vel er den jo ikke meget stærkt engageret i dette Spørgsmaal, det maa indrømmes, men dog bør man desuagtet ikke glemme dens Læve — og paa den anden Side skylder man ogsaa de vedkommende Pensionister Billigheds-hensyn. Nu forekommer det mig, at det, som vedtoges ved anden Behandling, nemlig 1,200 Rd. for den Eine og 1,000 Rd. for den Anden i Pension, maa antages at være meget antageligt at leve for, saa jeg tror ikke, at Billigheds-hensynet mod disse to Mænd egentlig med Rette kan siges at være traadt for nær. Hvad er nemlig Pensionens Hensigt? Pensionens Hensigt maa jo være den, i meer eller mindre Grad at skaffe de Vedkommende en sorgfri Alderdom, men jeg tror ikke, at Nogen retvel kan henvægte, at henholdsvis 1,200 og 1,000 Rd. ere en saadan Aarpenge, at de Vedkommende meget godt derfor kunne nyde den sorgfrie Alderdom, som Pensionen tilsigter at skaffe dem. Men idet jeg saaledes tror at kunne paastaae, at Pensionens Hensigt i dette Tilfælde er naaet, tror jeg ikke, der er Anledning til her at fravige, hvad Thinget vedtog ved anden Behandling, og jeg skal saaledes for mit Vedkommende stemme imod det Udvandringsforslag, der er stillet af de to ærede

Medlemmer af Udvalget, og som gaaer ud paa at forhøje de 1,200 og 1,000 Rd. henholdsvis til 1,612 Rd. og til 1,505 Rd. 20 Sk.

Nær: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre ligeoverfor den høitagtede Justitsminister i Anledning af en Udtalelse af ham, som endnu ikke er imødegaaet, og som det forekommer mig, at man, naar den ved en saadan Leilighed er bleven fremsat af en Minister, ikke bør undlade at imødegaae. Den ærede Minister yttrede nemlig, at hvis man vilde fastholde det Princip, der nu gjordes gjældende af det ærede Medlem, der nys havde Ordet (S. J. Christensen), og det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgkreds (Søren Tørgensen), maatte det undre ham, at man ikke havde gjort det gjældende ligeoverfor forhenværende Udskrivningschefs Krarups Enke, selv om det kun var nogle faa Rigsdaler, man kunde tage bort. Hvis man havde gjort det dengang, er jeg temmelig vis paa, at Alle udenfor Salen vilde have anseet os for meget smaalige, og det forekommer mig, at Ministeren ikke burde bebrejde Thinget, at det dengang stilkende har sagt Ja til den Pension, man ønskede vedkommende Enke tilstaaet. Jeg skal sluttelig bemærke, at jeg er enig med det ærede Medlem ligeoverfor mig (S. J. Christensen) i, at her ikke er Spørgsmaal om, at der skulde paahvile os nogen Forpligtelse, det er ligefrem kun en Billigheds-sag, og dernæst heroer det paa et Skjøn, hvad man maa ansee for mere eller mindre passende. Jeg er blandt dem, hvem det forekommer, at vi paa en rigtig passende Maade kunne være bekendte at hyde de to Mænd, om hvem der her er Tale, en Pension af henholdsvis 1,200 og 1,000 Rd., og jeg holder mig overbevist om, at hvis Thinget altid vil vise Billighed og give Skjøn paa denne Maade, vil Sagen bekynde os for, at vi paa en smaalig og utaknemmelig Maade behandle de Mænd, der ere i lignende Stillinger som den, der her er Tale om,